

Záhada
domu
Marwicků

Darcy Coates

ZÁHADA DOMU MARWICKŮ

THE HOUSE NEXT DOOR
Copyright © Darcy Coates 2017
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Hrdličková, 2021
Cover © Sabina Chalupová, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0950-2 (pdf)

ZÁHADA DOMU MARWICKŮ

DARCY COATES

KAPITOLA PRVNÍ

Bydlím vedle domu, v němž straší. Nijak zvlášť mi to nevadí. Většinou je Marwickova rezidence tichá a ospalá. Nic víc než dvoupatrová hromada starých, popínavým břechťanem pokrytých kamenů, posuvných oken a skomírající vinné révy za plotem.

Ten dům má ale své kouzlo. Když byl nový, musel vypadat majestátně – předtím než se barva na verandě začala odlupovat a šindele začaly viset nakřivo. I kdyby se však okna orámovaná pavučinami umyla a dávno zaniklá zahrada oživila, k obnovení jeho původního majestátu by stále vedla dlouhá cesta.

Většina sousedů se domu vyhýbá. Ani se na něj nepodívají. Nemluví o něm. Někteří dokonce přejdou na druhou stranu ulice, když potřebují projít kolem. Já takovou možnost nemám. Od Marwicků mou zahradu dělí pouze tenký látkový plot. Na jeho zadní stranu se dívám dvakrát týdně, když věším prádlo, na přední stranu každé ráno, když zalévám zahradu.

Neřekla bych, že mi přirostl k srdci, ale za čtyři roky, kdy vedle něj bydlím, ve mně pomalu vzbudil jistou fascinaci. Je jako podivín na formálním večírku: půl večera se mu

snažíte vyhnout, ale nakonec si řeknete, že to byl možná nejzajímavější člověk, kterého jste tam potkali.

Nevím, kdo dům postavil ani proč, ale předměstským domům, jež ho obklopují, se nepodobá ani za mák... A to je dobře, alespoň podle mě.

Že v něm straší, vím už nějaký ten pátek. Mé podezření rostlo pomalu a do dvanáctého listopadu šlo jen o malé náznaky. Můj velký kocour se rád toulá po okolí, od sousedů žebrá pohlazení a pamlsky. Každému, kdo se k němu nechová přátelsky, rozhrabe zahradu. Patří mu celá ulice, ale k Marwickům nikdy ani nevkročí.

Zahrada u Marwicků nikdy neporoste, bez ohledu na to, kolik nových rostlin tam lidé zasadí a zda je budou svědomitě zalévat. Pár rodin to už zkoušelo, ale jejich mladé keříky a květiny pokaždé zvadnou a za pár týdnů zčernají. Ale ty mé jen o půl metru dál vzkvétají.

Viděla jsem už tři ptáky, zjevně rozhodnuté spáchat sebevraždu, nalétnout do jeho oken. Vždy zaslechnu ránu, vzhlédnu a vidím opeřenou kuličku, jak se řítí dolů po zdi. Láme mi to srdce. Nedokážu vysvětlit, proč ptáci chtějí létat k Marwickům, když jsou okna domu tak temná a nehostinná, a ke mně nikdy nepřilétnou.

Všechny tyto okolnosti ve mně postupem času vzbudily jistou ostražitost. Ostražitá jsem ale možná už ode dne, kdy jsem se vedle domu nastěhovala, a právě díky tomu jsem si těch malých, zvláštních událostí všimla. Tak nebo tak, nebudil ve mně důvěru. A večer dvanáctého listopadu jsem už věděla, že k tomu mám pádný důvod.

Probudil mě ženský výkřik. Otevřela jsem oči, přetočila se na záda, zírala do stropu a můj mozek se snažil zpracovat, co ho vyrušilo.

Noc byla nepříjemně teplá, pot mi přilepil pyžamo k tělu. Nepomohlo ani to, že jsem před spaním nechala otevřené okno ve snaze přilákat neexistující vánek. Přitiskla jsem si palce k očím, abych smetla nahromaděné ospalky, a pak jsem se otočila na bok, odhodlaná znovu usnout.

Zamrkala jsem ve světle, které proudilo oknem mé ložnice. Někdo u Marwicků byl vzhůru. Možná že stoupl na jednu z hraček zapomenutých na podlaze nebo matka dětí přišla na to, že někdo už zase nechal záchodové prkýnko dole. To by vysvětlovalo ten výkřik.

Ale nevysvětlovalo to ten výstřel.

Posadila jsem se na posteli, zatímco mi rána doznívala v uších. Navzdory horku jsem se třásla. Neslyšela jsem jen výstřel, v okně ve druhém patře jsem zahlédla i bílý záblesk. Napadlo mě, jestli nepotřebují, aby někdo zavolal policii nebo záchranku. Nebylo by to poprvé, co jsem kvůli něčemu, co se stalo u Marwicků, musela volat tísňovou linku. Pokaždé jim trvalo tak dlouho, než zareagovali – mnohem déle než u jakéhokoli jiného domu v naší ulici.

Vyklouzla jsem z postele a prsty u nohou se mi zabořily do hebkého koberce. Téměř proti své vůli jsem přešla na druhou stranu ložnice, abych viděla na sousední dům. Po celém domě se rozsvěcela světla. Naříkala tam nějaká žena – její hlas byl tak vysoký a napjatý, že jsem jí nerozuměla. O něco prosila. Natáhla jsem se pro telefon.

Další výstřel přišel z místnosti v zadní části domu. Neznala jsem tu rodinu dobře, ale měli tři děti a byla jsem si téměř jistá, že ten pokoj patří jejich nejmladšímu synovi. Opravdový, panický strach mě definitivně probudil. Vytočila jsem číslo nouzové linky a přiložila si telefon k uchu. Jedinou odpovědí byl šum.

Rozsvítla se další světla, dům se rozzářil jako vánoční stromček. Kolem okna proběhl muž, jeho tělo jsem viděla jen jako siluetu za závěsy. Na jedné paži nesl dítě a v druhé

ruce držel pušku. Hned za ním následovala žena. Podařilo se mi zaslechnout její slova: „Nech toho... Nech toho, Johne. Nemůžeš se trefit.“

Dětský pláč se rozléhal tichem. Postupně přešel v ohlušující křik, v němž ženin hlas zanikl. Sledovala jsem jejich pohyby. Scházeli dolů.

V nápodobě pohybu Marwickovy rodiny jsem se také vydala dolů po schodech, přičemž jsem znovu vytočila číslo tísňové linky. Opět se ozval jen šum. Rozbil se mi snad telefon? Účet jsem zaplatit nezapomněla, to jsem věděla jistě.

Vchodové dveře u Marwicků se rozletěly. Zastavila jsem se v kuchyni a natáhla se přes stůl, abych mohla přitisknout tvář na sklo. Počítala jsem tvary, stíny míhající se v rozsvícených oknech. Dvě velké postavy, tři malé. Celá rodina. Strach mě trochu přešel a já odložila telefon.

„Do auta.“ Otec postavil na zem dítě, jež dosud nesl na ruce, a pohlédl zpět k domu. Pušku si tiskl k hrudi, jako by to byl spíše štít než zbraň. Viděla jsem, jak se bělmo v jeho očích zablesklo, když si pozorně prohlížel svůj dům.

Nejmladší dítě nepřestávalo kvílet, zatímco se matka všechny tři ratolesti snažila nastrkat na zadní sedadlo. Ne přepásala ani jedno z nich. „Johne, pospěš si.“

Muž šel pozpátku ke straně řidiče a sáhl za sebe, aby si otevřel dveře, dům ani na vteřinu nespouštěl z očí. Viděla jsem, jak se plíží dovnitř a slyšela nastartovat motor. Pneumatiky zakvílely na příjezdové cestě, auto vycouvalo a vzápětí už uhánělo ulicí pryč. Divoce sebou házelo ze strany na stranu, muž se nepochybně přes rameno stále otáčel na dům.

Konečně se opět rozhostilo noční ticho. Odtáhla jsem se od kuchyňského okna a pustila telefon na stůl. Kolik dalších sousedů asi vzbudily výstřely a křik? Zavolali někteří z nich policii? Tiskli se teď k oknům, stejně jako já,

a sledovali scénu s fascinací řidičů projíždějících kolem dopravní nehody?

Pokud ano, nikdo z nich nerozsvítil světlo. Ulice zůstala temná a tichá. Počkala jsem v kuchyni ještě pár minut, potom jsem se otočila a vyvlekla po schodech zpět do ložnice.

Bylo to naposledy, co jsem tu rodinu viděla. Nemohu si ani vzpomenout na jejich příjmení – pro mě byli jednoduše „Marwickovi“, podle domu, jemuž se tak říkalo celou dobu, co jsem v ulici žila. Navzdory mému očekávání se ráno ani nevrátili pro oblečení. Nikdo nepřišel pro nábytek, nikdo nepozhasínal světla. Svítala ještě celé dva týdny, dokud někdo nezrušil smlouvu a domu neodstříhli elektřinu. Během těch dvou týdnů jsem na okna pověsila závěsy a dusila se v úmorném vedru svého improvizovaného skleníku. Pár horkých nocí jsem proležela s pohledem zabodnutým do stropu, úplně nahá a neustále přehřátá. Dokonce jsem zvažovala, že zajdu vedle k Marwickům, vstoupím předními dveřmi (které byly, jak jsem věděla, odemčené) a sama ta světla vypnu.

Nikdy jsem to neudělala. Příliš jsem se bála toho, co se v útrobách domu mohlo skrývat.

Po dvanáctém listopadu byl dům prázdný osm měsíců. Co jsem věděla, takhle dlouho nevyužitý ještě nikdy nezůstal. Celou tu dobu byl klidný jako obr, který usnul v kopcích a pomalu obrůstá mechem, dokud ho nikdo nerozezná od okolních balvanů. Při ranním věšení prádla nebo zalévání záhonů jsem se už ani nedívala na jeho fasádu.

Zkoušela jsem se ptát sousedů, jestli někdo neví, proč rodina odjela. Nikdo mi nedokázal říct víc, než co jsem viděla na vlastní oči; Faye Richmondová, jež bydlela vedle

domu z druhé strany, dokonce vypadala překvapeně, když jsem jí řekla, že je prázdný. Nakonec jsem na něj přestala myslet a vzpomínka na onu noc vybledla. Už mi nepřipadala tak dramatická a vzrušující.

Kolem cedule „Na prodej“ jsem prošla tolikrát, že působilo téměř nepřírozeně, když byla nakonec přelepena na „Prodáno“. Jako kdyby si starý přítel nechal narůst knírek – nebylo na tom nic špatného, ale ta změna byla přesto znepokojivá.

Necelé čtyři dny po změně na „Prodáno“ ceduli sundali a to samé odpoledne na příjezdovou cestu dorazila nákladní dodávka z půjčovny.

Jsem zvědavý člověk, to se nestydím přiznat. Zvědavost může být dobrá věc – pokud vím, té noci, kdy předchozí rodina uprchla, jsem se na tísňovou linku pokusila zavolat jako jediná. Zvědavost mi pomáhala najít opuštěná kořata ve stoce nebo postřehnout, že pan Parker jednoho středečního rána neodešel do práce. V noci jej postihla mrtvice. Jen díky mé zvědavosti nezůstal bezmocně ležet na podlaze v kuchyni, odsouzený k pomalé smrti hladem. Bez ostychu tedy říkám, že jsem na novou rodinu byla patřičně zvědavá.

Ranní zalévání jsem toho dne měla už za sebou. Bylo sice zamračeno, ale rozhodla jsem se, že je dostatečné teplo, abych záhony zalila ještě jednou. Plížila jsem se podél plotu, voda z konve zkrápěla stále mokrou půdu, a já vykoukla na svou novou sousedku. Překvapila mě. Očekávala jsem celou rodinu – dům byl dostatečně velký pro minimálně tři děti a možná i prarodiče –, ale zdálo se, že je sama. Byla mladá a drobná, špinavě blondaté vlasy měla stažené do culíku.

Je strašně drobná na to, aby žila u Marwicků. Konec už byla prázdná, ale stále jsem předstírala, že zalévám. Nebo aby tu dokonce žila sama.

Nevím, proč mě to až tolik vyvedlo z míry. Možná proto, že bych se necítila bezpečně, kdybych tam měla žít sama, a ona mi připadala mnohem zranitelnější než já. Svou roli možná sehrál i pocit, že bude potřebovat spojence, jehož tak očividně neměla. Dodávku vyložila sama. Moc toho v ní nebylo.

Jedna z mých koček, Dusty, vyklouzla ven, aby zjistila, co dělám. Podrbala jsem ji pod bradou. „Co myslíš, Dusty? Měla bych ji navštívit?“

Dusty mě škádlivě kousla a bleskově zmizela pod keři, nejspíš aby si ulovila něco k snědku, ještěrky nebo hmyz. Pohlédla jsem zpátky k Marwickům. Světla se poprvé po osmi měsících znovu rozsvěcela.

Občas jsem sice tajně nakukovala do oken, ale interiér domu jsem vlastně neznala. Byl stejně pochmurný jako zevnějšek? Pozorně jsem si prohlédla přední stranu domu z oprýskaného šedého kamene a položila jsem konev.

Jak jsem už říkala, jsem zvědavý člověk. Občas je to dobrá věc.

KAPITOLA DRUHÁ

Rychle jsem připravila várku muffinů. Vaření je mým koníčkem a vždy mám napečeno něco, co se potom doma povaluje, tentokrát jsem ale měla pocit, že nová sousedka zasluhuje čerstvou pozornost na uvítanou. Muffiny představovaly zdaleka nejrychlejší a nejjednodušší volbu. Smíchejte cukr, mouku, vejce a mléko a přidejte jakékoli sladké ingredience, které jsou zrovna k mání. Pro dnešek mi posloužily banány, tak zralé, že se už téměř kazily. Patnáct minut v troubě a muffiny byly hotové.

Bylo to snad nejdelších patnáct minut, jaké jsem kdy zažila. Dvakrát jsem utřela stůl, pohrála si se záclonami v kuchyni, abych k Marwickům měla lepší výhled, a ze skříněk vytáhla ošatku a utěrku na nádobí. Pak jsem se sehnula a upřeně pozorovala rostoucí těsto, jako bych mohla muffiny upéct rychleji pouhou silou vůle.

Jakmile vypadaly skoro hotové, vytáhla jsem je a za cenu spálených prstů – ach ta moje nedočkavost – vložila do ošatky. V chodbě jsem potkala další ze svých koček, Zvonilku. V čelistech svírala živou ještěrku, než jsem ji ale mohla zastavit, utekla směrem k obývacímu pokoji.

Neměla jsem čas hrát si s ní na honěnou. Smířila jsem se s tím, že v mém domě bude žít ještěřka.

Domy v naší ulici mají na poměry běžného předměstí velké zahrady. Je to patnáct kroků, než dojdu k přední brance. Po pěšince k Marwickům to dělalo dalších dvanáct a ještě patnáct k přední verandě. Ta byla kdysi nalakovaná na bílo, nyní se ale nátěr na mnoha místech loupal a odhaloval šedivé, mozaikovitě popraskané dřevo. Podlaha verandy vrzala, jako kdyby se pode mnou měla každou chvíli propadnout.

Vchodové dveře byly otevřené, ale zastavila jsem se na rohožce a zaklepalá. Koutkem oka jsem uvnitř zachytila černé dřevo, dlouhé červené závěsy a točité schodiště, než se ve dveřích objevila moje sousedka a zabránila mi ve výhledu. Působila přepadle a vyčerpaně, vlasy jí lezly z culíku a tričko měla nakřivo. Na první pohled mě upoutaly její velké, kulaté oči – oči srny vyplašené dravcem. Chvíli na mě vyjeveně zírala s pootevřenou pusou a potom řekla: „Omlouvám se, nečekala jsem vás.“

„Ne, to je v pořádku. Nemohla jste tušit, že vás tu takhle přepadnu.“ Seznamování s novými lidmi mi nikdy moc nešlo. Tak nešťastnou kombinaci chronické zvědavosti a společenské neohrabanosti aby jeden pohledal. Ošatku jsem vystrčila před sebe, v naději, že nabídka něčeho na zub poněkud zmírní dojem z mého neomaleného příchodu na scénu. „Muffiny. Pro vás. Jsem vaše sousedka.“

„Ach, díky!“ Obezřetnost vystřídal úsměv. Možná mi to vnukla jen moje bujná představitivost, ale dokonce se zdálo, jako by se jí ulevilo. „Páni, vypadají náramně. Ehm, já jsem Anna. Půjдете dál?“

„Ano. Josefina. Jo. To jsem já. Ano.“ *Zmlkni. Mluvíš jako idiot.*

Anna se zasmála a ustoupila. „Dobře, musím vás ale varovat, je tady hrozný nepořádek. Nábytek už tu byl, ale

všechno je pokryté prachem. Člověk by čekal, že předchozí majitelé zaplatí za úklid nebo tak něco, že?“

„No, to ano.“ Neřekla jsem jí o hrůze, kterou jsem viděla ve tvářích předchozích majitelů, když odtud utíkali. „Bydlíte tu sama?“

Zaváhala. „Zatím ano.“

Prošli jsme vstupní halou. Uvnitř to opravdu vypadalo jako v nějakém šlechtickém sídle. Běhoun ladící s krvavě červeným kobercem se stáčil po celé délce schodiště, jež vedlo do patra. Všechna okna lemovaly těžké, do červena laděné závěsy. Nebylo tu mnoho nábytku, těch pár kousků však bylo decentních a v klasickém stylu.

„Tudy... Aspoň myslím.“ Anna zabočila za roh. „Aha, správně, tady je kuchyně. Ještě jsem si tu nezvykla.“

Zasmála jsem se, ale nemohla jsem přestat zírat na interiér domu. Podle toho, co jsem o nich věděla, jsem předchozí rodinu pokládala za vcelku normální lidi. Jejich děti nosily trička, jezdily na kole a smály se jako všechny ostatní děti. Matka hodně kouřila a otec pracoval, tuším, ve stavebnictví. Tento dům ale vůbec nevypadal jako běžný rodinný domek na předměstí. Působil vznešeně, okázale – všechno tu bylo noblesní, vkusné a starobylé. Ve dveřích do kuchyně se ke mně Anna otočila a já si náhle uvědomila, jak drobounce v tom mohutném interiéru působí. Vypadala jako malé sousto položené na jeho jazyce a čekající na spolknutí.

Snad to bylo jen tím, že jsem měla hlad.

„Přinesla jsem muffiny.“ Opakovala jsem se, ale nevěděla jsem, co říct dál. „Banánové.“

„Voní opravdu hezky. Dnes ráno jsem se zapomněla nasnídat. Mohla bych vám nabídnout trochu, ehm... čaje? Myslím, že tu nějaký mám.“ Začala otevírat skříňky a přihrádky. „Sláva, vypadá to, že tu nechali taky kávu. To je od nich milé.“

Osm měsíců stará káva bude dávno vyčichlá. „Čaj stačí. Ukažte, pomůžu vám.“

Položila jsem ošatku doprostřed dřevěného stolu a pomohla Anně probrat se přihrádkami. Zatímco dala vařit vodu a vybrala jeden z bylinkových čajů, které našla v šuplíku, umyla jsem dva šálky a talířky.

Při myšlence, že použijeme kuchyňské vybavení a čaj zanechané zde předchozími majiteli, jsem měla zvláštní, provinilý pocit – skoro jako bychom tu byly bez povolení a oni se mohli každou chvíli vrátit a zůstat šokovaně zírat na nevíтанou návštěvu.

Odešli, připomněla jsem si, když jsem vyhazovala pytlík od čaje. Už tu nechtěli být.

Kdybych měla hádat, řekla bych, že Anna cítí to samé. Roztržitě pobíhala po kuchyni, jako by se většiny věcí ve skříních ani nechtěla dotknout.

„Nebojte, začne vám to tu připadat jako domov, jakmile se zabydlíte,“ řekla jsem.

Letmo se na mě usmála a oprášila si ruce o džíny, než usedla ke stolu. „Ano, nejspíš to tak bude. Je to jen zvláštní. Všechno se seběhlo tak rychle.“

„Proč jste se vlastně přestěhovala?“ Podala jsem jí muffin, který vděčně přijala a rozlámala na několik menších kousků.

„Znáte to, život je nevyzpytatelný. S mým starým domem byly nějaké problémy. Už jsem tam nemohla zůstat.“

S tímhle domem jsou taky nějaké problémy. S vítáním sousedů jsem neměla moc zkušeností, ale byla jsem si celkem jistá, že není zrovna zdvořilé oznamovat jim, že v domě straší.

Stejně mi ale přišlo nefér zamlčet jí něco tak vážného. Chvilí jsem usilovně hledala nějaký kompromis. „Tady je to už nějakou dobu prázdné.“

„Opravdu?“ rozhlédla se v kuchyni po skříňkách a stole z tmavého dřeva. „Bylo to skoro zadarmo. Překvapuje mě, že o to nikdo jiný nestál.“

„To ano.“ Pozorně jsem si ji prohlédla. *Nevypadala* překvapeně. Měla jsem podezření, že ví, proč dům zůstal tak dlouho neobsazený, a my se celou dobu jen vyhýbáme konverzaci na toto téma. Trochu jsem na ni zatlačila. „Tohle místo má jistou *pověst*.“

Střelila po mně očima. Byly jasně modré. Předtím jsem si toho nevšimla. Pak jsem si uvědomila, že se mi až dosud do očí ještě nepodívala. Hlas jí poklesl skoro k šepotu. „Realitní agentka na něco takového narážela. Říkala, že pár předchozích rodin mělo problém tu zůstat. Kvůli nějaké... neobjasněné záležitosti.“

„Duchové.“ Bylo příjemné to říct, aniž by se na mě někdo díval jako na blázna. „Věříte... v duchy?“

Přejela si rukou přes ústa, zhluboka vydechla a zasmála se. „To je dost vážná otázka, nemyslíte? Nikdy jsem žádného neviděla, ale nejsem předpojatá. Myslím, že na světě není jen to, co můžeme spatřit vlastníma očima.“ Znovu po mně střelila pohledem. „A co vy?“

Pokrčila jsem rameny. „Před přistěhováním sem jsem nad tím nikdy moc nepřemýšlela.“ *Ale ano, teď už v ně věřím.*

Chvilí jsme zůstaly zticha. Anna se dívala do svého hrnku, z muffinu snědla jen polovinu. Potom řekla: „Kolik toho o tomhle domě víte? Je to opravdu zlé?“

Najednou jsem se cítila provinile. Chtěl jsem ji varovat, ne vystrašit. „Ne, myslím, že to není... totiž...“

Slova mi zůstala viset na rtech a Anna svráštla obočí. Nemohla jsem jí s čistým svědomím říct, že je všechno v pořádku, ale zároveň jsem nechtěla, aby v noci nezamhouřila oka strachy. Sebrala jsem odvalu a olízla si rty. „Moc toho nevím, omlouvám se. Ale není to jako něco, co člověk vidí v hororech. Dějí se tu celkem zvláštní věci, ale nejde o nic dramatického. Třeba moje kočky se domu obloukem vyhýbají. A, ehm...“ *Nebylo by hezké neříct jí o tom.* „Poslední rodina odjela náhle uprostřed noci. Žádného

ducha nebo tak něco jsem tu ale nikdy neviděla. Nikomu se nic nestalo. Pokud vím.“

„Dobře.“ Zvedla hrnek a usrkla čaje. „S tím dokážu žít.“

Změřila jsem si ji přimhouřenýma očima. Vypadala úzkostlivě, ale taky zvláště odevzdaně. Jako by byla smířená s osudem.

Další otázku jsem vyhrkla, než jsem se stačila zarazit. „Pokud jste věděla, že dům nemá nejlepší pověst, proč jste se sem nastěhovala?“

„Potřebovala jsem střechu nad hlavou, ale nemám peněz nazbyt a tlačil mě čas.“ Zdálo se, že pečlivě volí slova. „A tohle místo bylo opravdu, opravdu levné. Mnohem levnější, než by odpovídalo takhle velkému domu. Věděla jsem, že to znamená nějaký problém, ale mohla jsem si to tu dovolit a nechali mě rychle se nastěhovat. Nic není ideální, někdy musíte brát, co život zrovna nabízí.“

„Rozumím.“ Něco mi říkalo, že si toho spoustu nechává pro sebe, ale nechtěla jsem na ni dál tlačit. Ohlédla jsem se přes rameno dveřmi do obývacího pokoje. Osvětlení v něm bylo tlumené a křesla, stejně jako ostatní nábytek v domě, majestátní a prostorná. „Je to opravdu hezký dům. Pokud vám nevadí jeho pověst, je to opravdu výhodná koupě.“

„Vážně?“ Na okamžik se rozzářila. „Je hezké mít dům sama pro sebe a všechn ten starý nábytek musí stát majlant. Makléřka říkala, že pochází z doby, kdy se dům poprvé vybavoval.“

„Skutečně?“ *Ano, na styl té poslední rodiny to věru nevy-
padalo.*

„A je tu spousta místa na práci z domova. Ve starém domě jsem musela pracovat u takového malého rohového stolu v ložnici.“ Zasmála se. „Na všem byla barva. Byla to noční můra.“

„Pracujete z domova? Co děláte?“

„Restauruju panenky. Barbie, všechny možné hračkové postavičky a plastové figurínky, které potřebují předělat.“ Pokynula hlavou směrem k hale. „Chcete se podívat? Pár jich mám tam vzadu v krabici.“

„Dobře.“ Následovala jsem ji zpátky do hlavní místnosti. Patrně jsme našly téma, o němž ji baví mluvit, protože dál švitořila i při otvírání a prohledávání krabic.

„Všechny tyhle masově vyráběné panenky jsou tak bezduché, když sjedou z tovární linky. Skupuju je z různých výprodejů, někdy je dokonce najdu vyhozené někde u popelnic a opravím je. Přemaluju obličej, občas jim ostříhám nebo znovu zapletu vlasy a dám jim nové kostýmky. Jako téhle.“

Vtiskla mi panenku do rukou. Původně nejspíš pocházela od firmy Bratz, ale teď byla k nepoznání. Namísto křiklavého make-upu a obrovských vyšpulených rtů měla vřelý úsměv. Anna jí přemalovala oči, aby velikostí více odpovídaly ostatním rysům, a dokonce jí namalovala pihy. Panenka vypadala mile – jako holka z venkovské farmy. Tento dojem ještě umocňovaly titěrné džínové lacláče.

„Je opravdu hezká.“ Nemusela jsem předstírat překvapení.

„Díky.“ Pohupovala se na špičkách, očividně tak rozrušená a rozradostněná, že nedokázala zůstat v klidu. „Rodiče je milují, obzvláště ti alternativnější, co třeba učí děti doma. Oceňují, že jejich potomci mají jedinečnou panenku, a to, že jsou recyklované, taky neuškodí.“

„Jistě, to dává smysl. Prodáváte nějaké na trhu?“

„Převážně on-line.“ Anna si vzala panenku zpátky a uložila ji do krabice. „Nové řady zveřejňuji na internetu každých pár týdnů. Prodávají se opravdu rychle. Doufám, že teď budu mít víc času na jejich výrobu, když... No, když mám tenhle dům.“ Radost, která jí rozzářila tvář, náhle pohasla.

Snažila jsem se najít něco, čím bych ji přivolala zpátky.
„Určitě budete. Už jste si vybrala pracovnu?“

„Ne, ještě ne. Přemýšlela jsem o jednom z pokojů nahore. Mám ráda výhled. Ale od doby, co jsem to tu proběhla s makléřkou, jsem tam ještě nebyla.“ Anna pohlédla ke schodišti a pak se na mě stydlivě usmála. „Chcete... se podívat se mnou?“

KAPITOLA TŘETÍ

Plížily jsme se do poschodí a točité schodiště pod námi vrzalo. Část mého já se cítila provinile kvůli tomu, že si to tak užívám. Druhá část byla zkrátka u vytržení z příležitosti prozkoumat vnitřek domu Marwicků.

Na stěnách visely akvarelové malby, střídavě zobrazující přírodní výjevy a drobná zvířata. Všechna zvířata byla namalovaná trochu špatně – neměla oči ve stejné úrovni, jedno ucho vypadalo větší než druhé – nebo stála nějak nakřivo. Přemýšlela jsem, jestli i tyto obrazy patří k původnímu vybavení. Přišel každý nový obyvatel domu do stejného prostředí a pak zase odešel, aby dům přenechal takřka nedotčený další rodině?

Na vrcholku schodů se Anna zastavila. Hala byla špatně osvětlená a světlo doléhající sem z přízemí vykreslilo na její tváři zvláštní stíny. Přejela celou halu pohledem. „Z náhledu nevypadá tak prostorně.“

„Ne,“ souhlasila jsem.

Váhavě vykročila směrem k chodbě. Přistoupila jsem k ní blíž, abych ji povzbudila.

„S tím nábytkem to tu vypadá zvláštně.“ Zasmála se, ale neznělo to nijak vesele. „Budete mě mít za blázna – domy